

Gingen Henoch en Elia naar de Hemel?

Johannes 3:13 En niemand is opgevaren naar de hemel, dan die uit de Hemel nedergedaald is, de Zoon des mensen. (NBG)

Door het geloof is **Henoch** weggenomen zodat hij de dood niet zag [zou zien], en hij werd niet meer gevonden, want God had hem weggenomen. (Hebreeën 11:5). Want vóórdat hij werd weggenomen, is van hem getuigd, dat hij Gode welgevallig was geweest. Dit vers vermeld duidelijk *twee* wegnemingen.

- 1) "Door het geloof is Henoch weggenomen...": God heeft hem uit het aardse weggenomen en in het graf gelegd.
- 2) "...zodat hij de dood niet zag [zou zien]": in zijn aardse leven heeft hij geloof getoond met daden en zal daarom na zijn opstanding de tweede dood niet zien of ondergaan. D.w.z. de belofte van eeuwig leven zal voor hem in vervulling gaan. Welke wegneming - verwijdering, overbrenging die in de Bijbel wordt vermeld geschiedt op grond van het geloof? Lees in Kolossenzen 1:13: de Vader "heeft ons verlost uit de macht der duisternis en overgebracht in het Koninkrijk van de Zoon zijner liefde".

Dit is een figuurlijke wegneming, verwijdering of overbrenging uit de geestelijke duisternis van deze wereld naar het licht van de Gemeente van God – de voorloper van het Koninkrijk van God en Christus het Paradijs. Henoch werd dan ook, evenals wij als wedergeboren christenen, verlost uit de macht van de zonde en de duisternis waarin hij vijftenzestig jaar lang had geleefd. Hij werd verwijderd (weggenomen) uit de wegen van de wereld en leefde driehonderd jaar volgens Gods wegen, zodat hij bij Christus terugkeer (wederkomst) het eeuwige leven zal kunnen beërven en de tweede dood niet zal ondergaan. Henoch werd uit de samenleving van zijn tijd niet alleen figuurlijk weggenomen, hij werd ook letterlijk verwijderd, zodat men hem niet meer vond. God nam hem fysiek weg uit het volk, precies zoals Hij later Mozes wegnam. En God begroef elk van hen zo goed dat geen van beide daarna meer werd gevonden! Beide gingen met geest en ziel naar het Dodenrijk. D.w.z. dat alle Oud Testamentische gelovigen met geest en ziel naar de heerlijke plaats van het Dodenrijk gingen. **(let wel: dit was niet hét Paradijs in de hemel)**

De profeet Elia

Er is u en mij verteld dat Elia naar de hemel ging. Niettemin zei Jezus zelf ruim 875 jaar nadat Elia in een storm werd opgenomen in Johannes 3:13; En niemand is opgevaren naar de hemel, dan die uit de hemel nedergedaald is, de Zoon des mensen. Is hier de Bijbel met zichzelf in tegenspraak? Voer Elia werkelijk op naar de hemel waar Gods troon is, ook al zei Jezus dat dit niet het geval was? En als Elia nu niet in de hemel is, waar ging hij dan heen? Er is in de Bijbel sprake van drie hemelen, niet slechts één! En wanneer, zoals Jezus zei, niemand, met inbegrip van Elia, ooit is opgevaren naar de hemel waar Hij vandaan kwam, dan is de hemel waarin Elia opgenomen werd een andere hemel! Welke was het?

Aangezien Elia niet naar de hemel van Gods troon kan zijn gegaan, moet hij naar een andere hemel gegaan zijn, want de betreffende tekst luidt:

2 Koningen 2:1 Het geschiedde, toen de Here Elia in een storm ten hemel zou opnemen, dat Elia met Elisa uit Gilgal ging. Vers 11 En, terwijl zij voortgingen, al wandelende en sprekende, zie een vurige wagen en vurige paarden! En die maakte scheiding tussen beide. Alzo voer Elia in een storm ten hemel.

Naar welke hemel ging hij dan? Het antwoord zou nu reeds duidelijk moeten zijn! Elia voer "in een storm ten hemel", niet naar de hemel van Gods troon, maar naar de atmosfeer van deze aarde, de eerste hemel. Er kan nl. nergens anders een storm zijn dan in de atmosfeer rond onze aarde, de eerste hemel waarin de vogels vliegen. De storm kan een groot hefvermogen veroorzaken!

Elia werd dus niet onsterfelijk gemaakt – want dat zou hem voorrang boven Jezus hebben gegeven. Maar wat openbaart de Bijbel als de reden voor zijn wegneming? **2 Koningen 2:3 en 5 bevat het antwoord.**

Let op wat de zonen van de profeten tot Elisa zeiden:

2 Koningen 2:3 Toen kwamen de profeten van Bethel naar Elisa en vroegen hem: Weet gij, dat de Here heden uw heer boven uw hoofd zal wegnemen?

En hij antwoordde: Ook ik weet het, zwijgt stil. Vers 5 Toen naderden de profeten van Jericho tot Elisa en vroegen hem: Weet gij, dat de Here heden uw heer boven uw hoofd zal wegnemen? En hij antwoordde: Ook ik weet het, zwijgt stil.

Christus is het hoofd van de Gemeente in onze tijd zoals Elia het hoofd of de leider was van de zonen of discipelen van de profeten van die tijd. God had Elia als Zijn profeet naar de verdorven koning Achab en diens zoon Ahazia gezonden. God wilde nu dat Elisa Gods werk leidde, aangezien koning Ahazia was gestorven (2 Kon.1:17-18) en er een nieuwe koning regeerde. Wat deed God dus? Hij kon Elia niet temidden van het volk laten blijven nu Elisa het werk leidde. Dat zou gelijkstaan hebben met diskwalificatie! Aangezien God iemand nooit zijn functie ontnemt wanneer deze zijn taak goed vervuld, was het enige wat God kon doen Elia wegnemen, zodat een ander het ambt zou kunnen bekleden. Dit deed God dan ook. Terwijl Elia in de storm werd opgenomen, viel zijn mantel van hem af en Elisa raapte hem op.

2 Koningen 2:12 En Elisa zag het en riep uit: Mijn vader, mijn vader! Wagens en ruiters van Israël! En hij zag hem niet meer. Toen greep hij zijn klederen en scheurde ze in twee stukken. 13 Daarop raapte hij de mantel van Elia op, die van hem afgevallen was, keerde terug en ging aan de oever van de Jordaan staan.

Hij kwam in het bezit van Elia's mantel, het kenteken van zijn ambt, en wordt zijn opvolger. Gods doel met het wegnemen van Elia was hem te vervangen door iemand anders die gedurende een nieuwe generatie Elia's functie in Israël zou bekleden. Dit werk moest aanvangen onder een nieuwe koning, want Ahazia

was zojuist gestorven. En Elia was al op leeftijd. Om Elia dus niet in de ogen van het volk te diskwalificeren, nam God hem weg van de zonen der profeten en het volk en liet de mantel, symbool van het ambt van Elia, in de handen van Elisa vallen. Zo beschermde God de naam en opdracht van Zijn profeet.

Hoe werd Elia weg genomen?

Na bij Jericho de Jordaan te zijn overgestoken werd Elia opgenomen in een storm in wat een strijdswagen met paarden van vuur leek. De hevige wind rukte de mantel van de profeet af, terwijl men hem in lucht zag opstijgen. Na in de lucht te zijn opgestegen werd Elia uit het zicht van de nieuwe leider weggedragen, voorbij de horizon. Waar ging Elia heen? Hij voer niet naar de troon van God. Dat heeft Jezus gezegd! Maar hij kon ook niet eeuwig in de lucht blijven. En God zei ook niet dat Elia op dat moment moest sterven. Want als hij gestorven was, dan had Elisa zijn nieuwe functie kunnen aanvaarden zonder wegneming van Elia. Van Elisa weten wij dat na zijn taak te hebben vervuld in zijn ambt dat hij stierf.

2 Koningen 13:14 Elisa lag ziek aan de ziekte, waaraan hij zou sterven. Joas, de koning van Israël, kwam tot hem en weende over hem en zeide: Mijn vader, mijn vader! Wagens en ruiters van Israël! Vers 20 Daarna stierf Elisa en men begroef hem.

De zonen van de profeten, die wisten ook dat hun meester niet zou sterven. Daarom vreesden zij dat de geest van God hem had neergeworpen "op een van de bergen of in een van de dalen" (2 Kon. 2:16). Elisa wist dat God Elia voor vallen zou behoeden, maar op aandrang stond hij toe dat een aantal mannen hem ging zoeken – doch tevergeefs. Elia was weg! En waarheen? Deze wonderlijke gebeurtenis met Elia vond plaats in een tijd dat Josafat koning van Juda was. We zien dus dat Elisa profeet geworden is tijdens het leven van Josafat. Josafat wordt na zijn dood opgevolgd door zijn oudste zoon, met eveneens de naam Joram. Toen Joram het koningschap van zijn vader aanvaard had en zich krachtig gevoelde, doodde hij al zijn broeders met het zwaard en ook enige oversten van Israël. Joram was tweeëndertig jaar oud, toen hij koning werd, en hij regeerde acht jaar te Jeruzalem.

Er komt een brief van Elia!

Inderdaad, tijdens deze verdorven regering van deze Joodse koning Joram liet God Elia een brief schrijven die hij naar de koning liet brengen! De inhoud van deze brief vindt men in 2 Kronieken 21:12-15. Een deel ervan luidt: "Omdat gij niet gewandeld hebt in de wegen van uw vader....maar gewandeld hebt in de weg der koningen van Israël....ja, omdat gij ook uw broeders, het gezin van uw vader, hebt gedood, terwijl zij beter waren dat gij... zult [gij] aan een ernstige ziekte lijden...."

Elia was dus op de hoogte van de levenswijze van Joram, zoals het doden van zijn zes broers. Uit de wijze waarop de brief is gesteld wordt duidelijk dat Elia hem schreef *nadat* deze gebeurtenissen hadden plaatsgevonden, want hij spreekt erover als over gebeurtenissen uit het verleden en over de ziekte als over iets toekomstigs. Twee jaar nadat de koning Joram ziek werd, stierf hij na slechts acht jaar te hebben geregeerd (2 Kron. 21:18-20). Dit betekent dat Joram ongeveer zes jaar koning was toen hij de brief ontving. Dat is *zes* jaar na de dood van zijn vader Josafat, tijdens wiens leven Elia 'van het toneel verdween'. Elia schreef deze brief meer dan zes jaar na zijn wegneming. God gebruikte Elia om de boodschap aan Joram over te brengen, omdat hij in de dagen van de vader van de koning de profeet van God was, en zijn zoon niet wandelde in de wegen van zijn gehoorzame vader, Josafat. De brief die hij door anderen liet bezorgen werd als de zijne herkend – een bewijs dat men wist dat hij ergens in leven was. Hoeveel langer hij nog leefde, openbaart de Bijbel niet. Maar aangezien "het de mensen beschikt is, éénmaal te sterven", moet Elia later ook gestorven zijn. Zie Hebr. 9:27. Alle mensen die uit Adam geboren zijn, met inbegrip van Elia moeten sterven, want wij lezen: "Evenals in Adam allen sterven" (1 Cor. 15:22). Elia was sterfelijk, onderworpen aan de dood en na zijn wegneming in de dampkring bracht hij de resterende jaren van zijn leven door op een niet nader geïdentificeerde plaats op aarde, waar hij leefde zoals ieder mens, voordat hij een natuurlijke dood stierf, begraven werd en opgenomen in de goede kant van het dodenrijk, (paradijs).

Maar hoe zit het dan met de verschijning van Mozes en Elia bij de verheerlijking van Jezus op de berg?

Het verslag van deze gebeurtenis is te vinden in Mattheüs 17:1-9, Markus 9:2-10 en Lukas 9:28-36. Mattheüs 17:9 *En terwijl zij van de berg afdaalden, gebod Jezus hun, zeggende: **Vertelt niemand dit gezicht, voordat de Zoon des mensen uit de doden is opgewekt.***

Een gezicht of visioen is geen materiële werkelijkheid, maar een bovennatuurlijke voorstelling die door de ogen wordt waargenomen. Zoals ook Mozes stierf en begraven werd (Deut. 34:5-6). Mozes en Elia waren nog steeds in hun graf maar hun geest en ziel in de goede kant van het dodenrijk. Maar in een gezicht werden zowel zij als Jezus gezien in de heerlijkheid van de opstanding – een gebeurtenis die Mozes en Elia nog niet hebben bereikt (Hebr. 11:39). Dit visioen werd aan de discipelen geschonken nadat Jezus over de heerlijkheid van de onsterfelijkheid in het toekomstige Koninkrijk had gesproken. Zo ook in **Hand. 10:11-17** in Joppe krijgt Petrus driemaal een visioen van een laken met allerlei soorten reine en onreine dieren en de oproep om daarvan te eten. Wanneer meteen daarop boodschappers hem uitnodigen om naar het huis van de Romeinse hoofdman Cornelius te komen, begrijpt hij dat het visioen daarop sloeg.

Epiloog

Deze studie heeft als basis dat het Dodenrijk er vanaf Adam en Eva geweest is. D.w.z. dat van alle gestorvenen –zowel gelovigen als ongelovigen zij met geest en ziel naar het Dodenrijk gingen. Bij de ongelovigen denken we aan al die mensen die omgekomen zijn in de Zondvloed. 1. Petr. 3:19 in de (Phulake) dit is de gevangenis, bewaarplaats van de ongehoorzame mensen (hun geesten/zielen) uit de tijd van de Zondvloed. We moeten hier denken aan een bepaald deel van het Dodenrijk alwaar die ongehoorzame bewaard blijven ten oordeel. Het dodenrijk wordt echter volgens (Luk. 16-23) in tweeën gedeeld door een onoverbrugbare diepe kloof.

Aan de ene zijden daarvan bevond zich een heerlijke plaats, vaak vertaald als ‘de schoot van Abraham’ aangeduid als het ‘paradijs’ waar de zielen der rechtvaardigen zich mochten verlustigen in wat geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord en in geen mensenhart is opgekomen (1 Cor. 2:9). Waar Henoeh, Mozes en Elia toen ook waren. **(let wel: dit was niet hét Paradijs in de hemel)**

Aan de andere zijde is een plaats van buitenste duisternis, waar weinig is en knarsing der tanden (Matth. 24:51). Daar is de plaats, waar de zielen der goddelozen en zondaren wachten tot de opstanding der doden plaats heeft, om geoordeeld te worden voor de Grote Witte Troon. Het dodenrijk was voor de gelovigen een paradijs, maar in de volle zin van het woord, het was echter nog niet de volkomen zaligheid.. Deze wordt pas verkregen als geest, ziel en lichaam – bij de dood uiteengevallen weer verenigd zullen worden bij de opstanding uit de doden, als de Opname der Gemeente zal plaats hebben. Dan worden de in Christus ontslapenen opgewekt (1 Cor. 15:52; 1 Thess. 4:13-18). Op dat moment treedt voor hen en ook voor de levend achtergebleven kinderen Gods de volkomen zaligheid in, die zij tot in eeuwigheid deelachtig zullen zijn. De overigen zielen blijven in de duisternis van het dodenrijk, totdat ook dit zal worden ontsloten en zij uit de graven zullen opstaan, om geoordeeld te worden, naar wat in de boeken over hen geschreven staat (Openb. 20:12). Daarna zullen zij voor eeuwig geworpen worden in de hel, „de poel des vuurs, die brandt van vuur en zwavel” (Openb.21:8).

Op het moment dat de Here Jezus de dood overwon, werd de opstanding een heilsfeit. Vanaf dat moment konden we ook het bewijs zien van de **lichamelijke opstanding** die is ingezet. We lezen dat op dat moment vele oudtestamentische heiligen, die gestorven waren, in de heilige stad kwamen, waar zij aan velen verschenen (**Matth. 27:51-53**) Dat laat dus duidelijk zien, dat er reeds vóór het verlossingswerk van Christus mensen waren, aan wie God het predikaat <heiligen> gaf, en deze ervoeren als eerste de realiteit van de Opstanding door de overwinning van Jezus aan het kruis van Golgotha. Jezus nam iedereen die in de goede afdeling van het Dodenrijk was, (de heiligen uit het OT), daaruit mee,

en deze gingen naar het Paradijs in de hemel.. Hierover lezen we in: **Efeziërs 4:8-9.**

Daarom heet het: opgevaren naar den hoge voerde Hij krijsgevangene mede, gaven gaf Hij aan de mensen. Wat betekent dit: Hij is opgevaren, anders dan dat Hij ook nedergedaald is naar de lagere aardse gewesten, (het rijk der dood)

We vragen ons waarschijnlijk af waarom de Oudtestamentische heiligen naar een plaats van vertroosting in het Dodenrijk werden gestuurd als ze stierven. Waarom konden Henoch, Abraham, Mozes, David, Daniël en al die grote mannen en vrouwen niet meteen naar het Paradijs gaan? Ze geloofden tenslotte in God toen ze leefden, en dat is juist. Echter deze geloofshelden geloofden niet alleen in God maar zij onderscheiden zich ook van andere in het OT door dat zij geloofden en verwachtten dat komen zou de beloofde Verlosser, het Lam Gods, de komende grote Koning. Hierin waren zij anders dan het volk. Hun zonden werden echter niet bedekt maar zij verzoende de zondaar tot het volgende offer. In het Oude Testament werden de zonden tijdelijk verzoend door het bloed van onbezoedelde lammeren. Maar het bloed van dieren was niet voldoende om hun zonden voorgoed te verzoenen (**Hebreeën 9:9-10**). De offers waren een uiting van gehoorzaamheid, waarmee iemand het geloof toonde dat God op een dag permanente reiniging van zonden zou bieden door het **perfecte offer van Zijn Zoon**. Toen onze Here vanaf het kruis riep: **“Het is volbracht!”** Bedoelde Hij dat de schuld voor de zonden van de mens volledig was betaald. God in de persoon van Jezus Christus kon doen wat geen dierlijk offer nooit kon, boeten voor de zonden van de hele wereld. Nadat Hij Zijn ziel had losgelaten, daalde Jezus af naar de (Hades) het Dodenrijk en leidde alle Oudtestamentische gelovigen die daar verbleven tot het moment dat er eindelijk boete gedaan was voor de zonden, naar het Paradijs in het Vaderhuis, waar ze nu bij Hem zijn. De goede kant van de Hades blijft nu dus leeg. Met het vooruitzicht op het Paradijs in de Hemel kon Paulus die leefde in de periode na het kruis dan ook zeggen **‘Sterven is gewin’**. **Fil. 1:21 Want het leven is mij Christus en het sterven gewin**. Maar deze heiligen uit het OT die Jezus meenam, hebben op dat moment nog geen onvergankelijk (verheerlijkt lichaam). Dat krijgen ze bij de eerste fase van de Wederkomst van Christus. Het dodenrijk is nu al onder de heerschappij van Jezus, want toen Jezus afdaalde in het dodenrijk en de dood Hem niet kon houden, zijn ook de heiligen bevrijd uit het dodenrijk. De dood (satan) moest zelfs de sleutels aan de Here Jezus geven, dat kunnen we lezen in **Openb. 1:18**. Doordat de opstanding van de Here Jezus heeft plaatsgevonden, zijn we nu van Hem, verzegeld in Hem. Want God heeft Hem alle macht gegeven en Hem gezet aan Zijn rechterhand. Als we nu in Christus sterven, gaan we als Nieuwtestamentische gelovigen naar het **Paradijs in de Hemel**. De plaats waar

God Zelf is, daar kunnen we nu nog niet komen. Dat gebeurt pas op het moment dat we een onvergankelijk, verheerlijkt lichaam krijgen, nl. bij de Opnamen van de Gemeente. De poorten van het dodenrijk hoeft de Gemeente niet meer in te gaan. Dat kunnen we lezen in: **Matth. 16:18** -

En ik zeg u, dat gij Petrus zijt, en op deze petra zal Ik MIJN gemeente bouwen en de poorten van het dodenrijk zullen haar niet overweldigen.

De twee getuigen in de eindtijd van Openbaring (Openb. 11:3-6)

De twee meest logische kandidaten voor de getuigen in Openbaring 11, zijn Mozes en Elia. De bovennatuurlijke tekenen die gebruikt worden om de bediening van de twee getuigen te bevestigen zijn dezelfde die Mozes gebruikte (de plagen, en water in bloed) en Elia (droogte en vuur) gebruikte om hem te bevestigen en zijn beslist oudtestamentisch in hun aard. Mozes staat in het Jodendom bekend als de gever van de wet, terwijl Elia wordt beschouwd als de grootste van Israëls profeten. In feite wordt het Oude Testament vaak "de Wet en de Profeten" genoemd, wat zinspeelt op de bijdragen van deze twee grote leiders uit de geschiedenis van Israël. Wie kan beter God vertegenwoordigen op aarde in de tijd dat Hij de gebeurtenissen brengt in "de Wet en de Profeten" tot aan hun ultieme climax? Vanuit de Schrift weten we dat Mozes stierf op de berg Nebo (Jordanië) en werd begraven door God Zelf op een onbekende plek voor de mens (Deut. 34: 1-6). Elia werd eveneens begraven op een onbekende plek voor de mens. **Hebreeën 9:27** echter stelt dat de mens is voorbestemd om éénmaal te sterven en daarna volgt het oordeel. Het is dus een duidelijke ontkenning van het concept reïncarnatie, maar het geeft veel theologen dan ook moeite met het idee dat Mozes en Elia zullen terugkomen als de 2 getuigen in Openbaring 11:3-6. We zullen in gedachten moeten houden dat verschillende Bijbelse figuren meer dan eens zijn gestorven. Elia haalde een jongen uit de dood (**1 Koningen 17:22**), (**Elia en de weduwe van Sarfath**).

In **2 Kon. 20-21** stierf Elisa en zij begroeven hem. De benden nu der Moabieten kwamen in het land met het ingaan des jaars. **21** En het geschiedde als zij een man begroeven, dat zij, zie een bende zagen; zo wierpen zij den man in het graf van Elisa; en toen de man daarin kwam en het gebeente van Elisa aanroerde, werd hij levend en rees op zijn voeten. Jezus wekte er een aantal op: Jairus dochter (**Marcus 5:40-42**), de zoon van de weduwe in Naïn (**Luk. 7:14-15**), en **Lazarus (Joh. 11:43-44)**; en Paulus wekte een man op die uit een raam op de tweede verdieping was gevallen en overleden was (**Hand. 20:7-12**). En waarschijnlijk dat ook Paulus zelf opgewekt werd uit de dood (**Hand. 14:19-20**). En al deze mensen stierven allemaal later opnieuw. We zullen dus in gedachte moeten houden dat (**Hebreeën 9:27**) **een principe is, maar geen regel!**

De wereldbevolking tijdens de Zondvloed

Volgens de Bijbel was de wereld vóór de Zondvloed, ongeveer 1600 jaar oud. Bovendien was de aarde bevolkt met mensen die een hogere IQ hadden dan wij en veel ouder werden, en die dus veel meer tijd hadden om dingen te leren en

het geleerde door te geven aan hun nageslacht. Omdat Noach en zijn gezin deze kennis na de vloed doorgaven, hebben diverse culturen, zoals die van de Babyloniërs en de Grieken een vliegende start gehad. Wat ook bevestigd wordt door de reguliere wetenschap. In deze 1600 jaar voor de Zondvloed, was de aarde bevolkt met een grote massa mensen. Er zijn verschillende berekeningen die tonen dat er heel veel mensen op aarde woonden. Hieronder volgt een berekening uit het boek 'De Zondvloed, in het licht van de Bijbel, de geologie en de archeologie' van de Amerikaanse prof. A.M. Rehwinkel. In het Nederlands uitgegeven door: Buiten & Schipperheijn, Amsterdam, 1972.

De vijftien generaties van Adam tot Noach opgesomd in Genesis 5, en ervan uitgaande dat het gemiddelde gezin tien kinderen had, dan geeft het volgende een beeld van de wereldbevolking vlak voor de Zondvloed.

Eerste generatie	2	Zesde generatie	6.250
Tweede generatie	10	Zevende generatie	31.250
Derde generatie	50	Achste generatie	151.250
Vierde generatie	250	Negende generatie	756.250
Vijfde generatie	1250	Tiende generatie	3.781.250

Elfde generatie	18.906.250
Twaalfde generatie	94.531.250
Dertiende generatie	472.656.250
Veertiende generatie	2.368.281.250
Vijftiende generatie	11.841.406.250

Dit alles is natuurlijk pure speculatie, want niemand kan met enige mate van zekerheid weten hoe groot toen de wereld bevolking geweest is. Maar persoonlijk geloof ik, dat bovengenoemde cijfers niet overdreven, doch integendeel zeer voorzichtig zijn. Het is redelijk aan te nemen, dat de bevolking minstens gelijk was aan de bevolking van de wereld van vandaag nl. (**7 miljard**). Er was voldoende tijd voor zulk een bevolkingsaanwas en de natuurlijke omstandigheden die deze groei bevorderen, waren bijzonder gunstig. De gemiddelde leeftijdsspanwijdte voor de Zondvloed was bijna **negenhonderd** jaar.

John Bakker

16-01-2019

Rev: 08-07-2019

john_bakker@kpnmail.nl

Geraadpleegde bronnen:

- Gods Woord, de Bijbel
- Bijbelse Paradoxen
- Concordantie
- De Zondvloed in het licht van de Bijbel; door A.M. Rehwinkel
- Studie over het Hades en het Géhenna (JB2016)